

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

בפני **כבוד השופט, סגן הנשיא יורם ברוזה**

תובעת **ל.ב.
ע"י ב"כ עו"ד אפרים ווגדן**

נגד

נתבעות

1. רכבת ישראל בע"מ
 2. הפניקס חברה לביטוח בע"מ
- ע"י ב"כ עו"ד עמיחי טרוזמן ועו"ד ביאטה חודיאק

פסק דין

1. בפני תביעה לתשלום פיצויים לתובעת, ל.ב., ילידת 11.12.96 (להלן: "התובעת"), אשר נפגעה, לטענתה, ביום 04.09.16 בתאונת דרכים במהלך נסיעתה ברכבת ישראל, מתחנת באר שבע לכיוון תל אביב.

הנתבעת 1, רכבת ישראל בע"מ (להלן: "הרכבת"), הינה תאגיד רשום כדין אשר הינו הבעלים, המחזיק והמפעיל של הרכבת בה אירעה התאונה. הנתבעת 2, הפניקס חברה לביטוח בע"מ (להלן: "הפניקס") הינה חברת ביטוח אשר פועלת כדין בישראל ואשר הנפיקה פוליסת ביטוח חובה בהתאם להוראות פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל – 1970 (שתיחן ביחד יכוננו להלן: "הנתבעות").

2. בכתב התביעה טענה התובעת לנסיבות הבאות: - ביום 04.09.16 עלתה התובעת לרכבת הנ"ל בתחנת באר שבע צפון לכיוון תל אביב מרכז, ושעה שרצתה להתיישב במושב, תוך כדי תנועה סיבובית ברכה הימנית של התובעת הסתובבה והתובעת נפגעה קשה בדרך. (להלן "התאונה"). " (סעיף 4 לכתב התביעה).

בכתב ההגנה הודו הנתבעות כי אכן הפניקס הינה המבטחת של הרכבת והתנו את הכיסוי הביטוחי ברישיון נהיגה תקף. בכל הקשור לנסיבות התאונה הכחישו הנתבעות את עצם קרות התאונה. הנתבעות לא הכחישו כי ככל שהנסיבות יוכחו, הן מהוות תאונת דרכים כהגדרתה בחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה – 1975 (להלן: "חוק הפיצויים").

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

3. בהחלטה מיום 12.02.19 הוריתי על מינוי דר' סטיבן וולקס כמומחה בתחום האורתופדיה. לאחר קבלת חוות דעתו של דר' וולקס הגישו הצדדים תחשיבי נזק. בתחשיב מטעם הנתבעת, לא נטען דבר לגבי שאלת האחראיות. לאחר שניתנה הצעה, הודיעו הנתבעות כי הן אינן מקבלות אותה, ומשכך ניתנה החלטה ביום 11.11.19 על הגשת תיקי מוצגים, לאחר מספר דחיות, התיק נקבע לשמיעת ראיות ביום 01.03.20 (ללא הגשת תצהירים אלא בדרך של עדויות בע"פ).
4. לבקשת הנתבעות, ולאחר שהן הפקידו את הנדרש, זומן המומחה לדיון להיחקר על חוות דעתו. ביום 16.12.19, ולאחר שהנתבעות לא השיבו לדרישתה להודות בעובדות (בדבר עצם קרות התאונה והיותה כמתואר על ידי התובעת), נקבע כי על התובעת להיערך להבאת ראיות בשאלה העובדתית וכי ככל שיתברר שהדבר היה לשווא תוכל התובעת לבקש הוצאותיה.
- לאחר שדר' וולקס הודיע כי אינו יכול להגיע במועד שנקבע, נקבע כי חקירתו תישמע ביום 31.05.20 ולאחריה יישמעו סיכומים בע"פ.
5. במסגרת תיקי המוצגים שהוגשו, הגישה הנתבעת חומר רפואי בלבד ואילו התובעת הגישה תעודת שחרור מצה"ל, אישורי לימודים, גיליון ציונים, תלושי שכר, דוח רציפות ביטוח בביטוח הלאומי, דוחות נוכחות של ההורים ועוד מסמכים שכל עניינם הוא הנזק. כמו כן, צירפה התובעת (עמ' 40 לתיק המוצגים) את שטר החוב שאותו הוציא מגן דוד אדום ולפיו ביום 4.9.16, בשעה 7:19 נאספה התובעת מהישוב להבים והועברה לבית חולים סורוקה שם אושפזה. כמו כן, טרם הדיון, הגישה התובעת את כרטיס הנסיעה ברכבת מאותו היום, ולפיו עלתה על הרכבת בתחנת האוניברסיטה בבאר שבע.
6. ביום 26.2.20, בשים לב לכך שהתיק היה קבוע לסיכומים בעל פה, הגישו הנתבעות תמצית טיעון בה הן הכחישו את עצם קרות התאונה וטענו כי מדובר בעדות יחידה של בעל דין, וכי אין כל עדות שתומכת בטענות התובעת.
7. ביום 01.03.20 התקיים דיון ההוכחות הראשון בתיק. במועד זה העידו התובעת, וכן עדה לעצם קרות התאונה (הגב' נועה אביטן). בסיום הדיון הודיעה ב"כ הנתבעות כי היא עומדת על חקירת המומחה, והבהירה כי אין לה עדים זולת המומחה וציינה "אולי כדאי להזמין את תמליל מד"א מה שהתובעת היתה צריכה לעשות זה היה מקל על העניינים" (עמ' 10 שורות 33-34). לפיכך הודיע ב"כ התובעת כי לשאלת בית המשפט הוא יזמין את תמליל מד"א.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

לשאלת בית המשפט הבהירה ב"כ הנתבעות, כי: - "בדקנו מול רכבת באר שבע צפון ולהבים ואין שם דיווח על האירוע והרכבת לא הזמינה את מד"א" (עמ' 11 שורה 5). יובהר כי באותו דיון מסרה התובעת את פרטי הפקח אשר טיפל בעניינה ופרטיו נרשמו בזמן אמת.

8. כשעה לאחר סיום הדיון, הגיש ב"כ הנתבעות הודעה נוספת ולפיה הנתבעות טוענות כי גם אם יוכחו הנסיבות אין מדובר בתאונת דרכים (יודגש כי הייתה זו הפעם הראשונה שטענה זו הועלתה).

9. ביום 12.03.20 הגישה התובעת לתיק בית המשפט תעודת עובד ציבור מאת מד"א יחד עם תמליל השיחות שהתקבלו ובהן הוזמן אמבולנס לפנות את התובעת. מהתמליל עולה במפורש כי מי שהזמין את מד"א היה מנהל תחנת הרכבת בבאר שבע (תחנת האוניברסיטה) שהבהיר כי התובעת פרקה את הרגל על הרכבת וכי היא על הרכבת ולא ניתן להוריד אותה. בפועל, הוזמן אמבולנס לתחנת הרכבת שליד האוניברסיטה, אולם לאחר מכן, ומאחר והרכבת המשיכה לתחנת להבים (כשהתובעת עליה) האמבולנס נסע לתחנת להבים ומשם אסף את התובעת (גרסה זו זהה לגרסת התובעת ולעדה מטעמה). בהתאם לשיחה גם המודיע מתחנת להבים היה עובד הרכבת.

דוח האירוע מציין במפורש כי מדובר בנוסעת שנפלה ברכבת.

בנסיבות אלה התבקשו הנתבעות להודיע האן הם מכירות בחבות (בקשה 37, החלטה מיום 12.03.20). הנתבעת לא השיבו והתיק נקבע לחקירת המומחה ביום 31.05.20 (ולסיכומים בעל פה).

10. ביום 31.05.20 לא התייצב המומחה לחקירה. בדבר נסיבות הגשת הבקשה לדחיית הדיון, הרי שהן מפורטות בהחלטה מיום 30.05.20 (מוצאי שבת בשעה 21:45), כמפורט באותה החלטה ביום 31.05.20 התקיים הדיון. במהלך הדיון עמדו הנתבעות על כך שברצונן לחקור את המומחה והדיון נדחה ליום 28.06.20. בנוסף ולאור טענות הנתבעות על שיחות שנעשו למוקד של הנהלת בתי המשפט בניסיון להודיע על בקשת הדחיה כך שהיא לא תתגלה, באקראי, ערב הדיון, נדרשו הנתבעות להגיש אישורים לגבי מועד הגשת הבקשה והפניות שנעשו, לטענתן, למוקד הטלפוני להודיע על הבקשה.

לאחר הדיון הוגשה הודעה ולפיה אין ברשותן כל אישורים לגבי מועדי השיחות שהיו עם המומחה וכן לא הוגש אישור ולפיו נעשו ניסיונות להתקשר למרכז המידע, למזכירה הראשי או לסגניתה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

11. ביום 07.06.20 הודיעו הנתבעות כי הן מוותרות על חקירת המומחה ומבקשות לקבוע את התיק לסיכומים ובהתאם ניתן צו לסיכומים בכתב.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

טענות הצדדים

12. התובעת טוענת כי מדובר בתאונת דרכים כהגדרתה בחוק הפיצויים, שכן מדובר בשימוש ברכב כהגדרתו באותו חוק. התובעת טוענת כי הכניסה לרכב מתחילה מרגע המגע הפיזי בין הנפגע לרכב וכי פעולת הישיבה אותה עשתה, הינה חלק מהגדרת פעולת הכניסה.

התובעת מפנה לכך שהמומחה קבע נכות בשיעור 10% לצמיתות. הפנתה לתלונות אותן מסרה במהלך העדות והקשיים שיש לה, לכך שאינה יכולה לעסוק בספורט ולכך שנפגעה בטרם גיבשה את מסלול חייה.

התובעת טענה כי היתה בחורה בריאה, סיימה בגרות עם ציון ממוצע של 99, לכך שטרם השירות הצבאי עבדה כמלצרית, ביצעה את הטירונות באופן מלא וכי כיום לאחר התאונה אינה יכולה לעבוד בעבודות סטודנטיליות.

התובעת מפנה לכך כי כיום הינה סטודנטית למשפטים, דבר המצדיק, לטענתה, חישוב לפי כפל השכר הממוצע במשק בניכוי המס החל (לפי 2.75 נקודות זכות) היא מבקשת הפסדי שכר בזמן הלימודים, וכן להטיל לפי נכות תפקודית מלאה החל מעוד שנתיים (מועד קבלת רישיון עריכת הדין לטענתה) ועד גיל 70 שכן לטענתה זהו גיל הפרישה.

כמו כן היא מבקשת פיצוי בגין עזרה בהיקף של שעתיים בשבוע בעלות של 50 ₪ לשעה, נסיעות בהיקף של 2 נסיעות לשבוע, השוות ל-150 ₪ לחודש. טיפולים רפואיים בעלות של 200 ₪ לחודש וכן כאב וסבל.

13. הנתבעות מאשרות כי לאחר קבלת דוח מד"א יש לקבל את גרסת התובעת לגבי עצם ודרך קרות התאונה. אולם, הן טוענות כי אין מדובר בתאונת דרכים כמשמעותה בחוק הפיצויים, הנתבעות טוענות כי יש לקבוע שהרכבת שימשה, לכל היותר, כזירה לאירוע, וזאת מאחר והתאונה לא נגרמה עקב תנועת הרכבת, עצירה, או ירידה ממנה.

הנתבעות מפנות לעדות נועה אביטל ולפיה התאונה אירעה טרם החלה הרכבת בנסיעה וזאת בגין סיבוב לא נכון של הרגל (כאשר התובעת ביקשה להתישב). משכך אין החבלה קשורה לשימוש התעבורתי ברכבת. לטענתן, דומה המצב לכך שבמהלך הדרך הייתה בוחרת התובעת ללכת ברחבי הרכבת ותוך כדי הליכה זו הייתה מעקמת את רגלה. באותן נסיבות, טוענות הנתבעות, אין חולק כי לא מדובר בתאונת דרכים ומשכך גם במקרה שלפנינו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

בכל הקשור לנזק, טוענות הנתבעות כי אין כל משמעות תפקודית לנכות. אין כל ראיה על הגבלה במהלך או לאחר הלימודים. התובעת אישרה כי עבדה בעבודות סטודנטיות ועל כן טוענות הנתבעות וכי בהעדר עדים אין לקבל את הטעון בדבר הנכות התפקודית.

הנתבעות מסכימות כי ככל שייקבע שמדובר בתאונה דרכים הרי שיש לשלם פיצוי בגין כאב וסבל בהתאם לתקנות. לטענתן אין כל מקום לתשלום פיצוי בגין הפסדי שכר בעבר. בכל הקשור לאובדן כושר השתכרות בעתיד, הרי שהתובעת צפויה לעבודה משרדית ועל כן יש מקום פיצוי גלובלי נוסף שלא יעלה על 15,000 ₪. אין מקום לפיצוי בגין עזרה, הוצאות רפואיות וכן לא בגין נסיעות.

האם מדובר בתאונת דרכים כהגדרתה בחוק?

14. חוק הפיצויים קובע כי תאונת דרכים הינה "מאורע שבו נגרם לאדם נזק גוף עקב שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה". שימוש ברכב מנועי מוגדר כ: "נסיעה ברכב, כניסה לתוכו או ירידה ממנו...".

15. עניין הכניסה לרכב הובהר, לאחרונה, בפסק דינה של כב' השופטת וילנר ברע"א 8744/18 מדינת ישראל נגד פלוני (12.05.19). כפי שהובהר על ידי בית המשפט העליון ישנם שני מבחנים שנדרשים בכדי לקבוע האם מדובר בכניסה לרכב. הראשון הינו מבחן טכני והשני הינו מבחן מהותי.

בכל הקשור למבחן הטכני, הרי שהוא מתחיל עם המגע הפיזי בין הנכנס לבין הרכב, מגע שהתחיל ברגע שהתובעת שמה את רגלה על המדרגה בכניסה לרכבת ומסתיים רק לאחר שהיא יורדת ועומדת יציב מחוץ לרכבת. (ראה התרשים בעמ' 15 לפסק הדין בע"א 8744/18 הנ"ל).

התובעת עומדת בתנאי זה ועל כן יש לבחון את המבחן המהותי. כלומר האם הפעולה חיונית במובן ה"פיזי" לנסיעה או לירידה, והאם היא מהווה חלק טבעי מהנסיעה, הכניסה או הירידה מהרכב.

16. הפסיקה קובעת כי "בחירת השימוש של כניסה לרכב צריכה להיעשות בראי אופי הרכב ותכליותיו" (ע"א 6936/11 המגן חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' פלוני ואח' (17.3.14), פסקה 12 לפסק הדין).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

כאשר עסקינן בכניסה לרכב פרטי, הרי שפעולת הכניסה מסתיימת ברגע שבו הנוסע יושב בכיסא, שכן הרכב אינו יכול להתחיל בנסיעה בטרם הדלת תיסגר, דבר שנעשה רק כאשר הנוסע יושב. לא כך הדבר ברכבים ציבוריים.

כאשר אדם עולה על רכב ציבורי, עליו ללכת מספר צעדים עד אשר ימצא את מקום ישיבתו. ולמעשה רק כאשר הנוסע מתיישב במושב הוא מסיים את פעולת הכניסה, שכן הישיבה נועדה להפחית את הסיכון של הנפילה הקיים בנסיעה בעמידה.

על כן, כל עוד לא התיישב הנוסע ברכב לא ניתן לומר כי פעולת הכניסה הסתיימה. ולכן פגיעה שמתרחשת במהלך פעולת הכניסה, עלולה להחשב "תאונת דרכים" כהגדרתה בחוק הפיצויים.

17. בע"א (מרכז) 37843-09-19 עומד טיב נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ (22.6.20) דן בית המשפט המחוזי במקרה בו נוסע ביקש לפלס את דרכו לכיוון המושב, לצורך פינוי המעבר ביקש להרים מזוודה ואז חש בכאבים בגבו. בית המשפט המחוזי הבהיר כי אכן פעולת הכניסה לרכבת מסתיימת בעת הישיבה על הכיסא, וכי פינוי המעבר מהווה חלק מפעולה זו, אולם **באותן** נסיבות הוא אינו סבור שהרמת המזוודה הייתה מתחייבת, ועל כן העובדה שהתובע חש בגבו בעת הרמת המזוודה אינה מהווה תאונת דרכים.

18. בענייננו, הנסיבות שונות, תיאור התאונה על ידי התובעת היה ברור :-

- י"ש. אמרת שסיפרת מה קרה כשעלית לרכבת שהיתה עמוסה, והיו 4 מושבים פנויים שהם ביחד ?
- ת. לא. היתה רביעיית מושבים ברכבת וכיסא אחד פנוי ליד החלון.
- ש. המושב הוא כשהפנים שלך לכיוון הנסיעה או הפוך?
- ת. אני חושבת שזה היה נגד כיוון הנסיעה אך איני זוכרת.
- ש. ואז אם אני מבינה נכון את נגד כיוון הנסיעה ואז את עם הפנים למושב?
- ת. כן.
- ש. ואת עוברת ישב שם בן אדם, שני אנשים?
- ת. זה היה מלא חוץ מהמושב
- ש. את עוברת את שני האנשים שישבו במעבר?
- ת. פחות או יותר.
- ש. אז כבר עומדת עם הפנים למושב או שלא הגעת?
- ת. רק עם רגל ימין. הכנסתי קודם כל את רגל ימין.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

ש. ואז מה קורה, את מכניסה את רגל ימין ואמורה להתיישב לכיוון?
ת. הכנסתי רגל ימין ואני צריכה להסתובב דרך כתף ימין כדי להתיישב.
תוך כדי שהסתובבתי להתיישב הרגשתי שהרגל שלי תקועה ולא זזה
וכשהנחתי את הישבן על הכיסא של הרכבת אז שמעתי ת הפק
הגדול.

ש. אם הרגשת שהרגל תקועה למה המשכת להתיישב?
ת. זה היה תוך כדי תהליך הישיבה" (עמ' 9 שורות 1-19)

מדובר על כן בנוק שנגרם בעת פעולת הישיבה, והאילוצים שהיו במקום (העומס של
התיקים) אשר ככל הנראה הביא לכך שבעת פעולת הישיבה נתפסה רגלה של התובעת והיא
פרקה את הרגל). הנתבעת ויתרה על חקירת המומחה (אשר הייתה יכולה אולי לתת הסבר
אחר) ועל כן מדובר בתאונת דרכים.

19. למעשה הנתבעות ידעו זאת שכן הגנתן התבססה על כך שהן הכחישו את עצם קרות התאונה
ולא טענו בכתבי הטענות, בתחשיבי הנזק, או במהלך דיונים כי ככל שהתאונה אכן אירעה
היא אינה מהווה תאונת דרכים. להפך, ב"כ הנתבעות הבהירה כי מבחינתן הכחשת החבות
נובעת מכך שעובדי הרכבת טוענים כי התאונה לא אירעה שם וכי לא הם הזמינו את הפינוי.

לא בכדי ציינה ב"כ הנתבעות בדיון כי אם היה מציג ב"כ התובעת את דוח מד"א ייתכן
והמחלוקת הייתה נמנעת. רק בהודעה שנמסרה כשעה לאחר דיון ההוכחות הופיעה טענה
זו לראשונה.

לא ניתן לשלול כי הטיעון שהופיע לראשונה, לאחר שמיעת העדויות, לפיו התאונה אינה
מהווה תאונת דרכים היה ניסיון להצדיק, בדיעבד, את ניהול התיק בשאלת החבות.

לפיכך, הנני קובע כי התאונה הינה תאונת דרכים, כהגדרתה בחוק, ועל הנתבעות החובה
לפצות את התובעת בגינה.

הנזק

20. בעקבות התאונה, אובחן כי התובעת פרקה את הברך. התובעת טיפלה במלר"ד בית חולים
סרוקה בבאר שבע ושחררה לביתה כאשר הרגל מקובעת ביישור. התובעת טופלה במסגרת
הצבא (שכן היתה חיילת באותה עת).

בחוות דעתו קובע המומחה כי למרות הטיפול המקובל קיימים כאבים בברך ימין, וכי
התלוונות מתאימות לפתולוגיה של מפרק הפיקה הפמורלית. בבדיקתה על ידי המומחה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

נמצאה אי יציבות של הפיקה (פסיבית ולא פונקציונאלית). קיימת תנועתיות יתר של הפיקה.

הנכות שנקבעה הינה בשיעור 10% לפי פרט 35(1)(ב) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי, קביעת זדרכת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956. המומחה המליץ על טיפולי פיזיותרפיה וחיזוקי שרירים וציין כי קיים סיכוי לפריקות חוזרות אשר יחייבו ניתוח.

כאמור, על אף שהנתבעות הפקידו כספים, הם הודיעו שהן מוותרות על חקירת המומחה ומשכך הרי שקביעתו הינה זו שמחייבת את הצדדים.

21. התאונה אירעה בזמן שהתובעת הייתה צעירה בראשית דרכה. בעניינם של צעירים, קובעת הפסיקה, כי דרך המלך הינה חישוב ההפסדים לפי השכר ממוצע במשק וזאת בהעדר נתונים מיוחדים (ע"א 459/15 קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' פלונית (19.08.08)).

אולם, כיום התובעת, למעשה כבר התקדמה. היא כיום סטודנטית למשפטים וכפי שנקבע בפסיקה יש לקחת בחשבון כי בעתיד היא יכולה להגיע לשכר שיהיה שווה, אם לא יעלה, על שילוש השכר הממוצע במשק (ע"א 8684/11 שלמה (שלומי) אלקיים ואח' נ' ניב יבור ואח' (25.6.14)).

22. מנגד, אם בעניינם של קטינים וצעירים, נקודת המוצע הינה כי הנכות התפקודית זהה לנכות הרפואית, וזאת כאשר אין נתונים רלוונטיים. אזי במקרה של התובעת יש לבחון את הנכות התפקודית בראי המקצוע אותו היא מבקשת לעצמה (עריכת דין). וזאת שכן לא ניתן מצד אחד לטעון שיש להתחשב בנתונים הפרטניים של התובעת ומאידך להתעלם מהמשמעות התפקודית של הנכות במקצוע האמור.

23. "ככלל, נהוג להבחין בין נכות רפואית לנכות תפקודית, כאשר המונח האחרון משמש לתיאור השפעת הנכות הרפואית על תפקודו של הנפגע בכל תחומי החיים. יש להבחין בין נכות תפקודית לבין ראש הנזק של גריעה או אובדן כושר השתכרות, שהוא אך אחד המישורים של התפקוד הכללי, אם כי ברוב המקרים המרכזי והעיקרי, לצורך חישוב הפיצויים המגיעים לנפגע" (ע"א 2577/14 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב בע"מ (11.1.15) פסקה 6). באותו עניין חוזר בית המשפט ומדגיש כי על הערכאה הדיונית לקבוע על סמך הראיות שבפניה, מה המשמעות התפקודית של הפגיעה הפרטנית בעקבות התאונה על עבודתה של התובעת, וזאת בניגוד לעניינם של קטינים שם קיימת "מעין חזקה" ולפיה הנכות התפקודית זהה לנכות הרפואית

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

24. את תקופת ההפסדים יש לחלק לשתיים, האחת לאחר השחרור ובמהלך הלימודים, והשנייה לאחר סיום הלימודים.

א. במהלך הלימודים: התובעת טוענת כי עבודות סטודנטיליות, מטבען, הינן עבודות פיזיות, של מלצרות וכד, התובעת מפנה לכך כי טרם גיוסה לצבא עבדה כמלצרית וכי לאחר התאונה ניסתה לעבוד כמלצרית ולא הצליחה. הנתבעת מפנה לכך שבעצם העובדה שהתובעת פנתה לעבודת מלצרות יש כדי ללמד שהתובעת מסוגלת לעבודה שכזו.

דו"ח רציפות בעבודה שצירפה התובעת מלמד כי אכן בחודשים 8/14 – 1/15 (מועד גיוסה) עבדה וכן בחודש 5/17 (שלושה חודשים לאחר שחרורה). לאחר מכן עבודתה הייתה בשנת 2019 במשרד עורכי דין (צורפו תלושים).

לאחר ששמעתי את התובעת, אני מקבל את עדותה כאמינה וכי אכן התקשתה לעבוד במלצרות, אולם אלו לא כל העבודות האפשריות כסטודנטית. ועל כן מצאתי לנכון לפסוק פיצוי גלובלי (במהלך הלימודים) בשיעור 15,000 ₪.

ב. לאחר הלימודים: - התובעת החלה לימודי המשפטים ביום 31.10.17 (אישור הלימודים צורף לתיק המוצגים) סיום הלימודים אמור להיות בחודש פברואר 2021 ואזי אמורה התובעת להתחיל התמחות (שנה וחצי), ככל שתעבור את הבחינות תוכל להתחיל לעסוק בעריכת דין החל מדצמבר 2022 (בשים לב לאחוזי המעבר במוסד בו לומדת התובעת (מכללת ספיר) ניתן להניח כי יש מעל 50% סיכוי שהתובעת תעבור בהצלחה את הבחינות).

הנכות של התובעת אינה תפקודית במלואה, היא תקשה עליה בעת עמידה, בעת הליכה אולם לא בעת ישיבה. עבודתו של עורך הדין הנה בעיקר בישיבה, אם כי עורך דין המופיע בבתי משפט נדרש לעמידה (לא מעטה).

כמו כן, יש לזכור, כי המוחה העריך כי קיים סיכוי לביצוע ניתוח לתיקון הציבות של הברך, וכן כי במהלך תקופות שונות בחיה (כגון הריון) התובעת תתקשה בהליכה על ברך לא יציבה.

דבר זה מצדיק פסיקת פיצוי גלובלי, אשר ייקח בחשבון את פוטנציאל השכר הגבוהה (כפי שמצוין לעיל) ומנגד את העובדה כי תחילת עבודתה של התובעת כמתמחה יהיה בשכר נמוך מהשכר הממוצע וכי העלייה בשכר הינה הדרגתית על פני השנים. כמו כן, יש לקחת בחשבון כי הנכות אינה תפקודית במלואה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

לפי פרסומי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, השכר הממוצע במשק האחרון שפורסם היה 11,184 ₪ (פרסום מיום 4.8.20).

בהתחשב בכל הנתונים, בתקופת ההתמחות, בגידול הצפוי בשכר, באופק העבודה, בניתוח האפשרי ובקשיים הצפויים לתובעת בעתיד לאור הנכות יש מקום להעמיד את הפיצוי בסכום של 320,000 ₪ (כולל זכויות סוציאליות).

25. התובעת טוענת לפיצוי בגין עזרה הן בעבר והן בעתיד. בכל הקשור לעבר צירפה התובעת תלושי שכר ודו"חות נוכחות של אביה שמלמדות כי ביום התאונה לקח יום חופש (יצא מהעבודה בשעה 8:37), התובעת טענה כי אימה לקחה חודש חופש מהעבודה כדי לטפל בה (אם כי לא פירטה במה אימה עובדת ומה היו הפסדי השכר של האם).

אכן הפגיעה של התובעת הצדיקה טיפול וסיוע כל עוד רגלה הייתה נתונה בגבס, וגם בעתיד אופי הפגיעה יצריך עזרה בעבודות פיזיות, אם כי התובעת לא הביאה ראיות לגבי כך.

בשים לב לאופי הפגיעה, לגילה הצעיר של התובעת, ולקשים שהיו וצפויים, מצאתי לנכון להעמיד את העזרה בסכום גלובלי של 50,000 ₪.

26. התובעת מבקשת החזר על הוצאות שהוציאה, אשר כללו עזרים רפואיים, יעוץ רפואי וכן שבעה טיפולי פיזיותרפיה שניתנו במכון פרטי (סה"כ: 4,327 ₪). הנתבעת טוענת כי אין מקום להחזר שכן התובעת הייתה זכאית לטיפולים במערכת הציבורית (טיפול פיזיותרפיה וכן אחת מהבדיקות אצל הרופאים היו לאחר השחרור מהצבא).

אכן, לפי הפסיקה, אין מקום לשלם על הוצאות רפואיות שעה שהתובעת הייתה זכאית לטיפולים במערכת הציבורית (ע"א 5557/95 סוהר חברה לביטוח בע"מ נ' דוד אלחודד ואפ', פד"י נא (2) 724 (30.4.97)). אולם, כפי שנקבע באותו עניין לא תמיד ניתן לקבל את השירותים ברפואה הציבוריים ולעיתים יהיה צורך בתשלום.

עברתי על ההוצאות אותן ביקשה התובעת ומצאתי לנכון לאשר אותם ואבהיר. התובעת הייתה חיילת בזמן התאונה, הנתבעת לא הראתה מה הטיפול הרפואי לו הייתה זכאית התובעת, יתרה מזאת ההוצאות הינן סבירות (למעט הפקדון ל"יד שרה" שאותו אין מקום להחזיר). הייעוץ הרפואי שניתן לאחר השחרור שולם למעשה על ידי הביטוח המשלים (התובעת שילמה רק 150 ₪), וגם העובדה שהתובעת ביקשה לעבור שישה טיפולי פיזיותרפיה במכון פרטי אינה בלתי סבירה.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

כמו כן, יש לזכור כי בעתיד יתכן והתובעת תזקק לניתוח, דבר שיכול להביא להוצאות נוספות (כולל נסיעות שאינן מוחזרות).

לפיכך הנני מעמיד את הפיצוי בגין הוצאות בסך של 8,000 ₪.

27. הפיצוי המגיע בגין כאב וסבל, בהתאם לתקנות, הינו 18,170 ₪.

28. סה"כ נזקי התובעת הינם :-

א. בגין הפסדי השתכרות – 335,000 ₪.

ב. בגין עזרה וסיעוד – 50,000 ₪.

ג. בגין החזר הוצאות – 8,000 ₪.

ד. בגין כאב וסבל – 18,170 ₪.

סה"כ – 411,170 ₪.

הוצאות משפט

29. התובעת מבקשת כי בית המשפט יפסוק, בנוסף לשכר טרחה בשיעור 13% בצירוף מע"מ וכן להוצאות המשפט (אגרה, שכ"ט עדים וצילום חומר רפואי) סכום נוסף של 8,000 ₪ בצירוף מע"מ בגין הוכחות החבות. הנתבעות טוענות כי אין מקום להטיל עליהן הוצאות שכן ניהול ההוכחות היה (לטענתן) רק מאחר והתובעת לא צירפה ראיות (תמליל מד"א).

30. בעניין זה סבור אני כי הצדק הינו עם התובעת ואבהיר. שכר הטרחה בתביעות לפי חוק הפיצויים מוגבל בהתאם להוראות החוק ל-13% בצירוף מע"מ. כך אם נדרשות הוכחות רק בשאלת הנזק וכך אם נדרשות הוכחות גם בשאלת החבות.

31. בעניין שלפני טענת הנתבעות ולפיהן ניהול ההוכחות נבע ממחדל של התובעת אינו מבוסס. הודעת ב"כ הנתבעות ולפיהן אין רישום על האירוע ברכבת וכי עובדי הרכבת לא הזמינו את האמבולנס אינה נכונה.

יתרה מזאת, רק לאחר דיון ההוכחות נזכרו הנתבעות להודיע כי בעצם הן חולקות על כך שהתאונה מהווה תאונת דרכים, כהגדרתה בחוק. יש בכך כדי לחזק את ההבנה שהנתבעות הבינו אחרי הדיון כי התובעת הוכיחה את קרות התאונה, וניסו להגן על הכחשת החבות.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 37207-01-19

חזקה על הנתבעות שבדקו את הגרסה של התובעת, הנתבעות לא הגישו כל דו"ח חקירה שמלמד על כך שנמסרה להן גרסה שונה. היה מצופה מהנתבעות שיפעלו לצילום מלוא החומר הרפואי, כולל דו"ח הפינני של מד"א, שיש בו כדי לתמוך בטענות התובעת.

32. יש לצרף לכך את ההתנהלות סביב חקירת המומחה (וראו בעניין זה את החלטתי מיום 30.5.20) וכן את הודעת המומחה מיום 31.5.20 בדבר אי זימונו.

33. לפיכך, הנני סבור כי בנוסף לשכר הטרחה ולהוצאות המשפטי, יש לחייב בהוצאות נוספות בגין ניהול שאלת החבות (בעניין זה ראו פסק דיני בעניין ת.א. 57757-03-15 י.ב. נ' אי. אי. ג'י חברה לביטוח בע"מ (27.11.18)).

לסיכום:

הנתבעות ישלמו לתובעת פיצוי בסך 411,170 ₪ בצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור 15.21%, וכן החזר הוצאות משפט בעבור אגרת בית המשפט, שכר העדה וכן ההוצאות בגין ניהול החבות בסך כולל של 10,000 ₪.

כל הסכומים ישולמו עד ליום 17.9.20, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום. המזכירות תשלח את פסק הדין בדואר רשום עם אישור מסירה לצדדים זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

יורם ברוזה, שופט, סגן הנשיא